

Între
aparență
și
esență...

Regina Margareta, continuă pendulare între ceea ce arată lumii și ceea ce ascunde...

Am stat tot timpul în sală, de la primele repetiții pînă la ultimele, și am avut bucuria să văd cum se încheagă și cum se structurează acest spectacol. Am văzut, deci, de foarte aproape și am simțit foarte „fierbinte“ cum se plămădește un fapt de artă. Am învățat aici multe lucruri, printre care ceva esențial nimic din ceea ce știi nu e suficient în această profesiune; nelimitate sînt căile artei; nu există nici o soluție pe care „să o ai“ în buzunar. După mai bine de 25 de ani de meserie, cred că fascinația artei actorului stă în faptul că de fiecare dată rolul îți apare ca o coală albă pe care trebuie s-o umpli. În fața miracolului ce se înfăptuia pe scenă mi-a fost ușor să trec din situația de spectator în cea de actor; starea de spectator m-a stimulat, ajutîndu-mă să materializez ideile autorului.

Importantă, în colaborarea cu regizorul, mi se pare lipsa de prejudecată în fața personajului, absența unor tipare prestabilite la lectură. Cătălina Buzoianu cere un joc esențializat, abstract, auster, „desenat“, pe care să-l umplem cu adevăr. Rezultatul: imaginea obținută este foarte atrăgătoare, spectaculoasă atît pentru public cît și pentru cei care o realizează.

Personajul meu are date asemănătoare cu cel interpretat în *Iertarea* de Ion

Băieșu. El face parte din categoria oamenilor pentru care nu am nici un fel de simpatie. În realizarea reginei Margareta trebuie să mă dedublez neconștient, chiar în timp ce sînt pe scenă: stau „vizavi“ de ea, o văd cum vorbește, cum merge, cum reacționează, păstrînd permanent controlul asupra ei.

Dificil de redat, însă, continua pendulare a personajului între aparență și esență, între ceea ce arată lumii în mijlocul căreia trăiește și ceea ce ascunde. A fost greu de obținut această unitate a rolului, această dialectică gombrowicziană între formă și deformare. Întreg actul doi devine un dilatat moment al căderii măștilor. „Oglinda“ reprezentată de însăși făptura Ivonei transformă scena într-o uriașă oglindă demistificatoare pentru spectator. Jocul nostru gimnast este o convenție, el poate fi interpretat ca o sugestie că aceste personaje se întorc la condiția primitivă. Spectacolul e șocant, tăios. Nimic din ceea ce face Cătălina Buzoianu nu are moliciune, nu e edulcorat, totul e aspru, dūr. Cătălina a operat pe parcurs și o valoroasă muncă de decantare: a renunțat la foarte multe obsesii și propuneri plastice și nu a preluat imagini din vechile ei montări. Spectacolul mi se pare original în primul rînd în raport cu creațiile anterioare ale regizoarei.